Súd:	Okresný súd Bratislava I
Spisová značka:	14C/133/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1111226788
Dátum vydania rozhodnutia:	21. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Jana Janics Bajánková
ECLI:	ECLI:SK:OSBA1:2015:1111226788.4

Rozhodnutie

Okresný súd Bratislava I v konaní pred sudcom Mgr. Janou Janics Bajánkovou v právnej veci navrhovateľa: Z. K., I. XXX, Bratislava, zastúpený JUDr. Petrom Vačokom, advokátom, Vazovova 9/A, Bratislava proti odporcovi: Slovenská Republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu, takto

r o z h o d o l :

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu škody vo výške 996,26 Eur, a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1290 eur všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšku súd návrh zamieta.

O náhrade trov konania súd rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozsudku

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom doručeným súdu dňa 17.08.2011 sa navrhovateľ domáhal voči odporcovi zaplatenia sumy 1264,82 Eur titulom náhrady škody, sumy 100 000,- Eur titulom nemajetkovej ujmy a trov konania, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku z dôvodu nezákonného rozhodnutia.

Navrhovateľ svoj návrh odôvodnil tým, že dňa 18.06.2003 uznesením Krajského úradu justičnej polície PZ Banská Bystrica, ČVS:KÚV-94/OVEK-2001, bolo navrhovateľovi vznesené obvinenie za trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažnosť v zákonom stanovenej lehote navrhovateľ, ktorú následne podrobne odôvodnil jeho obhájaca. Krajská prokuratúra v Banskej Bystrici sťažnosť ako nedôvodnú uznesením zo dňa 19.06.2003 sp. zn. Kv 99/01 zamietla. Poukázal na to že na základe návrhu krajskej prokuratúry bol uznesením Okresného súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 0Tp 57/03 zo dňa 20.06.2003 vzatý do väzby. Z väzby bol prepustený dňa 30.07.2003 na základe uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30.07.2003 sp. zn. 2Tpo 65 /03 z dôvodu, že krajský súd nevzhliadol v jeho prípade dôvody väzby a neboli ani u neho predložené dôkazy . na základe ktorých by mohlo vzniknúť dôvodné podozrenie, že sa stíhaného trestného činu dopustil. Poukázal na to, že dňa 08.08.2003 požiadal o vrátenie finančnej hotovosti a mobilných telefónov, ktoré mu boli odňaté pri domovej prehliadke. Z dôvodu, že mu bol pri domovej prehliadke odňatý aj pas žiadal o jeho vrátenie dňa 04.09.2003. Nakoľko mu nebol vrátený opakovane žiadal o jeho vrátenie a vrátenie jeho osobných vecí dňa 21.04.2004 a 16.02.2005. Dňa 28.05.2010 bolo voči jeho osobe zastavené stíhanie uznesením vydaným pod zp. Zn. VII/1 Gv 247/09-541 z dôvodu, že je nepochybné, že skutok nespáchal obvinený. Ďalej uviedol, že pri domovej prehliadke dňa 18.06.2003 mu bola zaistená aj signálna pištoľ, ku ktorej prišiel náhodu, keď ju po večeri strávenom s priateľmi našiel medzi svojimi vecami. Nakoľko si nepamätal kto mu ju odovzdal nechal si ju s tým, že ju vráti tom ju kto sa k nej prihlási. Prezídium PZ, UBOK s odstupom dvoch rokov po zaistení tejto pištole dňa 26.07.2005 pribralo uznesením KEU PZ na skúmanie pištole a posúdenie otázky, či podlieha povinnosti a povoľovaciemu konaniu v zmysle

zákona o zbraniach a strelive. Na základe výsledkov znaleckého posudku mu bolo vznesené obvinenie pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa §185 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Proti uzneseniu podal sťažnosť dňa 10.10.2005. Zdôraznil, že v priebehu vyšetrovania jeho obhajca navrhol, aby bolo jeho trestné stíhanie pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania zastavené z dôvodu , že bolo v rozpore s medzinárodnou zmluvou, ústavou SR a zákonmi SR. Prokurátor jeho návrhu nevyhovel a dňa 2.11.2010 pod sp. Zn. 2Pv 673/2010 podal na neho obžalobu. Okresný súd Bratislava II dňa 05.11.2010 vydal pod sp. zn. 5T/154/2010 trestný rozkaz voči ktorému podal odpor. Následne ho Okresný súd Bratislava II rozsudkom sp. zn. 5T/154/2010 zo dňa 27.01.2010 oslobodil spod obžaloby za uvedený trestný čin z dôvodu, že skutok mu kladený za vinu nie je trestným činom.

Tvrdil, že v dôsledku trestného stíhania mu vznikla škoda v podobe výdavkov na trovy právneho zastúpenia, spočívajúcich v uhradenej platbe 1264,82 Eur na účet právneho zástupcu. Rovnako žiadal o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím o väzbe podľa § 5 zákona č. 58/1969 Zb. v spojení s článkom 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd a poukazom na rozsudok NSSR zo dňa 31.05.2007 sp. zn. 4Cdo 177/2005. Zároveň si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 100 000,- Eur spôsobenej nezákonným zásahom do jeho práv v podobe takmer 8 rokov trvajúceho trestného stíhania v dôsledku nesprávneho úradného postupu, vzhľadom na skutočnosť, že bol vzatý do väzby a že bol stíhaný tak dlhú dobu. Pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy uviedol, že vychádzal z ustanovení § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z.

Odporca sa k návrhu na začatie konania vyjadril podaním doručeným súdu dňa 02.2.2012. Vo vzťahu k požadovanej náhrade škody namietal, že návrhom a jeho prílohami nebola riadne preukázaná majetková škoda a taktiež, že nebolo preukázané, že majetok navrhovateľa sa zmenšil o vyčíslené trovy obhajoby. Vo vzťahu k jednotlivým úkonom právnej služby namietal úkon doplnenia sťažnosti voči uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 11.08.2003, nakoľko v tomto čase už bolo o sťažnosti rozhodnuté, žiadosti o vrátenie pasu z dňa 04. 09.2003, 29.01.2004.16.02.2005 z dôvodu, že nevznikli v priamej príčinnej a bezprostrednej súvislosti so vznesením obvinenia a úkon prevzatia a prípravy veci zo dňa 10.10.2005, keďže išlo už o prevzatie zastúpenia v konaní, v ktorom už obhajca navrhovateľa zastupoval. Rovnako nepovažoval za preukázane, že došlo k vykonaniu úkonov právnej služby - výsluch klienta dňa 24.09.2010 a výsluch znalca dňa 22.09.2010. Vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy poukázal ma to, že zákon č. 59/1969 Zb. neumožňuje priznať nemajetkovú ujmu. K navrhovanej výške nemajetkovej ujmy v peniazoch poukázal na jej neadekvátnosť. Mal za to, že v danom prípade nedošlo k zrušeniu ani k zmene rozhodnutia pre nezákonnosť. Vzhľadom na uvedené navrhol návrh zamietnuť.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľa, oboznámením sa s prednesmi zástupcov účastníkov a listinnými dôkazmi, a to žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, faktúrou č. 1411 zo dňa 06.04.2011, príjmovým pokladničným dokladom zo dňa 10.07.2012, príjmovým pokladničným dokladom zo dňa 24.6.2013, obsahom trestného spisu Okresného súdu Bratislava II 5T/154/2010, ako aj ostatným obsahom spisu, na základe ktorých ustálil nasledovný skutkový stav:

Z obsahu vyšetrovacieho spisu súd zistil, že uznesením Krajského úradu justičnej polície PZ Banská Bystrica zo dňa 18.06.2003 pod sp. zn. ČVS: kúv-94/ovek-2001 začal trestné stíhanie, ktorým vzniesol obvinenie voči navrhovateľovi ako obvinenému vo veci trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1Trestného zákona č. 140/1961 Zb. lebo na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že navrhovateľ ako člen zločineckej skupiny od konca roka 1997 bol tipárom leasingových spoločností, s ktorými boli podvodným spôsobom uzatvorené leasingové zmluvy a bol sprostredkovateľom na predajcov vozidiel.

Uznesením Okresného súdu v Banskej Bystrici sp zn. Tp 57/03 zo dňa 18.6.2003 súd vzal navrhovateľa do väzby s tým, že väzba začala plynúť odo dňa 18.06.2003 od 7:55 hod.

Navrhovateľ podal priamo do zápisnice proti uzneseniu o vznesení obvinenia dňa 18.6.2003 sťažnosť, ktorú doplnil dňa11.8.2003, ktorú Krajská prokuratúra uznesením sp. zn. KV 99/01 zo dňa 19.06.2003 zamietla ako nedôvodnú.

Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2Tpo 65/03 zo dňa 30.07.2003 navrhovateľa prepustil z väzby na slobodu z dôvodu, že neboli predložené dôkazy, z dôkazy, na základe ktorých by mohlo vzniknúť dôvodné podozrenie, že sa stíhaného trestného činu dopustil.

Právny zástupca navrhovateľa podaniami zo dňa 04.09.2003 a 29.01.2004 požiadal o vrátenie pasu navrhovateľovi, ktorý mu bol zaistení pri domovej prehliadke dňa 18.06.2003. Z odpovede vedúceho špecializovaného tímu KRPZ v BB zo dňa24.02.2004 pod sp. zn. ČVS: KUV-94/OVEK-2001 vyplynulo, že žiadostiam navrhovateľa nebolo možné vyhovieť z dôvodu prebiehajúceho trestného stíhania navrhovateľa za trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1Trestného zákona č. 140/1961 Zb.

Právny zástupca navrhovateľa podaním zo dňa 16.02.2005 opätovne požiadal o vrátenie pasu navrhovateľovi, ktorý mu bol zaistení pri domovej prehliadke dňa 18.06.2003. Z odpovede vyšetrovateľa PZ UBOK zo dňa 14.07.2005 pod sp. zn. ČVS: PPZ-75/BOK-C-2004 vyplynulo, že o žiadosti bude meritórne rozhodnuté a navrhovateľovi budú požadované veci vrátené v čo najbližšom možnom termíne.

Uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 28.05.2010, č.k. VII/I Gv 247/09-541 bolo trestné stíhanie vo veci trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1Trestného zákona č. 140/1961 Zb proti navrhovateľovi zastavené z dôvodu, že je nepochybné, že skutok nespáchal.

Prezídium policajného zboru, úrad boja proti organizovanej kriminalite uznesením zo dňa 26.09.2005, pod sp. zn. ČVS: PPZ-75/BOK-C-2004 začal trestné stíhanie, a ktorým vzniesol obvinenie navrhovateľovi ako obvinenému vo veci trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1Trestného zákona č. 140/1961 Zb. lebo na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že navrhovateľ v presne nezistenom čase v období od roku 1995 do 18.06.2003 zadovážil a v mieste trvalého bydliska v K.- Z. na F.. I. XXX bez povolenia prechovával jednovýstrelovú signálnu pištoľ nemeckej výroby, značka Walther, kalibru 27mm, výrobné číslo 42581 L spôsobilej streľby, teda zbraň podľa ustanovenia § 3 ods. 1 písm. a) v zmysle vtedy platného zákona NRSR č. 246/1993 Z.z. o zbraniach a strelive v znení zákona NRSR č. 284/1995 Z.z. táto podliehala povoľovaciemu konaniu a evidenčnej povinnosti.

Navrhovateľ podal proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť dňa 10.10.2005, v ktorej uviedol že táto bude odôvodnená jeho obhajcom do 11.10.2005. Pri svojom výsluchu konanom dňa uviedol, že túto sťažnosť berie späť.

Prezídium policajného zboru, úrad boja proti organizovanej kriminalite uznesením zo dňa 21.06.2010, pod sp. zn. ČVS: PPZ-71/BOK-B2-2009 vylúčil trestnú vec navrhovateľa vo veci vo veci trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185ods. 1Trestného zákona č. 140/1961 Zb. stíhaného uznesením vyšetrovateľa PZ zo dňa26.09.2005, pod sp. zn. ČVS: PPZ-75/BOK-C-2004 na samostatné konanie.

Okresná prokuratúra Bratislava II podala na navrhovateľa ako obvineného obžalobu dňa 02.11.2010. pod č.k. 2Pv 673/10-12, pretože, v presne nezistenom čase v období od roku 1995 do 18.06.2003 zadovážil a v mieste trvalého bydliska v K.- Z. na F.. I. XXX bez povolenia prechovával jednovýstrelovú signálnu pištoľ nemeckej výroby, značka Walther, kalibru 27mm, výrobné číslo 42581 L spôsobilej streľby, teda zbraň podľa ustanovenia § 3 ods. 1 písm. a) v zmysle vtedy platného zákona NRSR č. 246/1993 Z.z. o zbraniach a strelive v znení zákona NRSR č. 284/1995 Z.z. táto podliehala povoľovaciemu konaniu a evidenčnej povinnosti.

Okresný súd Bratislava II navrhovateľa trestným rozkazom zo dňa 5.11.2010, sp.zn. 5T 154/2010 uznal vinným zo skutku kladenému mu za vinu.

Voči trestnému rozkazu podal navrhovateľ, prostredníctvom právneho zástupcu odpor a po vykonanom dokazovaní pred súdom bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 27.01.2011 za skutok týkajúci sa trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185ods. 1Trestného zákona č. 140/1961 Zb v znení neskorších predpisov oslobodený z dôvodu, že skutok nie je trestným činom.

Z obsahu spisu OS BA II. sp. zn. 5T 154/2010, ako aj obsahu pripojeného vyšetrovacieho spisu ČVS: PPZ-166/BOK-B2-2010, vyplynulo, že v uvedenom trestnom konaní boli vykonané tieto úkony právnej služby: prevzatie a príprava zastúpenia dňa 11.8.2003,doplnenie sťažnosti voči uzneseniu o vznesení obvinenia dňa 11.08.2003, žiadosť o vrátenie pasu dňa 4.09.2003, 29.01.2004, 16.2.2005, prevzatie

a príprava zastúpenia dňa 10.10.2005, sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia dňa 10.10.2005, účasť na výsluchu navrhovateľa dňa 28.07.2010, účasť na výsluchu znalca dňa 22.09.2010, účasť na výsluchu navrhovateľa dňa 24.09.2010, podanie odporu voči Trestnému rozkazu- odpor voči trestnému rozkazu zo dňa 26.11.2010, účasť na hlavnom pojednávaní na Okresnom súde Bratislava II, dňa 22.01.2011- zápisnica o hlavnom pojednávaní zo dňa 22.01.2011, sp. zn. 5T 154/2010.

JUDr. Peter Vačok, advokát vystavil navrhovateľovi dňa 06.4.2011 faktúru č. 1411 na sumu 1264,82 Eur spolu s DPH za poskytovanie právnych služieb v trestnom konaní vedenej Prezídiom PZ pod sp. zn. ČVS: PPZ-75/BOK-C-2004 a následne vedenej pred Okresným súdom Bratislava II, pod sp. zn. 5T/154/2010.

Z pokladničného príjmového dokladu zo dňa 10.07.2012 súd zistil, že navrhovateľ vyplatil sumu 1000 Eur JUDr. Petrovi Vačokovi, advokátovi ako čiastočnú úhradu faktúry č. 1411.

Z pokladničného príjmového dokladu zo dňa 24.06.2013 súd zistil, že navrhovateľ vyplatil sumu 264,82 Eur JUDr. Petrovi Vačokovi, advokátovi ako čiastočnú úhradu faktúry č. 1411.

Z vyúčtovania odmeny za poskytnutie právnych služieb zo dňa 06.04.2011 vyplýva, že právny zástupca navrhovateľa počas trestného stíhania vykonal nasledovné úkony právnej služby:
prevzatie a príprava zastúpenia dňa 11.8.2003
doplnenie sťažnosti k uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 11.08.2003,
žiadosť o vrátenie pasu dňa 04.09.2003,
žiadosť o vrátenie pasu 29.01.2004,
žiadosť o vrátenie pasu 16.02.2005,
prevzatie a príprava zastúpenia dňa 10.10.2005,
sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia dňa 10.10.2005,
účasť na výsluchu navrhovateľa dňa 28.07.2010,
účasť na výsluchu znalca dňa 22.09.2010,
účasť na výsluchu navrhovateľa dňa 24.09.2010,
podanie odporu voči Trestnému rozkazu- odpor voči trestnému rozkazu zo dňa 26.11.2010,
účasť na hlavnom pojednávaní na Okresnom súde Bratislava II, dňa 22.01.2011- zápisnica o hlavnom pojednávaní zo dňa 22.01.2011, sp. Zn. 5T 154/2010

teda
3 úkony právnej služby po 85,05 € + režijný paušál za rok 2003- 4,25 € + DPH 20%,

1 úkon právnej služby po á 90,3 €) + režijný paušál za rok 2004- 4,51 €,+ 20% DPH,

3 úkony právnej služby po á 62,27 € + režijný paušál za rok 2005- 4,98 €+ 20% DPH

1 úkon právnej služby po 57,95 + režijný paušál za rok 2009- 6,95 €x1 + DPH 20%,

4 úkony právnej služby po á 90,17 € + režijný paušál za rok 2010- 7,21 €+ 20% DPH

1 úkon právnej služby po á 92,63 € + režijný paušál za rok 2011- 7,41 €,+ 20% DPH, ´´

Spolu s DPH 1264,84,- eur

Z osvedčenia o registrácii a pridelení daňového identifikačného čísla vyplýva, že JUDr. Peter Vačok, advokát bol platiteľom DPH v rozhodnom období.

Z podania zo dňa 06.05.2011 vyplýva, že navrhovateľ požiadal Ministerstvo spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie náhrady škody, pričom jeho žiadosti nebolo vyhovené.

Navrhovateľ sa vo svojom prednese na pojednávaní pridržal písomne podaného návrhu. Zdôraznil, že v dôsledku trestného stíhania utrpel spoločenskú a psychickú ujmu a dodnes nie je schopný na vtedajšiu dobu zabudnúť. Vzhľadom na spôsob domovej prehliadli nebol schopný sa vrátiť do svojho bytu a na nejaký čas sa odsťahoval k rodičom. Výkon väzby mal na neho negatívny dopad, schudol tam 10

kíl, prostredie vo väzbe a jedlo bolo strašné, na prechádzky chodil aj keď lialo, len aby vyšiel von z cely. Bolelo ho rameno, lekárka ho najskôr ošetrila a keď prišiel druhý krát už ho odmietla ošetriť. Po prepustení z väzby sa podľa vyjadrení svojich priateľov zmenil, už nebol samá "sranda", vyhýbal sa stretnutiam s priateľmi, rozišiel sa s partnerkou, prestal ho baviť šport, ktorému s dovtedy venoval. Musel brať lieky na spánok, snažil sa ich obmedziť, aby sa u neho nevybudovala závislosť, keď ich však neužil nevedel spať. V období než ho vzali do väzby už nepracoval, odišiel na vlastnú žiadosť a staral sa o matku. V ostatnej časti výpovede navrhovateľ popísal priebeh výkonu domovej prehliadky a skutočnosti týkajúce sa vecí , ktoré mu boli zaistené a spôsobu a doby ich vrátenia. Žiadal aby súd pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy prihliadol na skutočnosť, že počas výkonu väzby nemohol realizovať podnikateľskú činnosť, pričom škodu(ušlý zisk) ako takú vyčísliť nevedel.

Odporca zotrval na svojom písomnom vyjadrení sa k návrhu. Vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy vzniesol námietku zavinenia si trestného stíhania navrhovateľom za skutok nedovoleného ozbrojovania. Vo vzťahu k tvrdenej majetkovej škode poukázal na to, že navrhovateľ ani len netvrdil, že ani len trovy obhajoby uhradil. Čo sa týka náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v súvislosti s rozhodnutím o väzbe považoval nárok za nedôvodný, keďže zastal názor, že v zmysle zákona č. 58/1969Zb. náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch neprichádzala do úvahy. Vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy v súvislosti s nesprávnym úradným postupom mal za to, že väčšina namietaných nesprávnych úradných postupov nemôže byť v princípe nesprávnym úradným postupom na účely zodpovednosti štátu za škodu. Mal za to, že ohľadom navrhovateľom namietaných nesprávnych úradných postupov nie je možné prijať záver o ich nesprávnosti len z dôvodu dĺžky konania bez prihliadnutia na jeho konkrétne okolnosti, na postup a postoj navrhovateľa a na postup orgánov činných v trestnom konaní. Za daného stavu mal za to, že existencia týchto nesprávnych úradných postupov nebola preukázaná. Okolnosti namietané vo vzťahu k domovej prehliadke a zaisteniu vecí považoval za irelevantné pre posúdenie danej veci. Poukázal na to, že takéto úkony je možné vykonať aj u osoby, ktorá nie je obvinená, postačuje pritom predpoklad, že jednotlivé veci súvisia s trestnou činnosťou alebo, že sa v byte veci súvisiace s trestnou činnosťou nachádzajú. Z uvedených dôvodov domová prehliadka a zaistenie vecí preto nemá súvis s obvinením navrhovateľa. Ďalej poukázal na to, že príkaz na domovú prehliadku bol vydaný dňa 16.6.2003, pred vznesením obvinenia a v prípade ak by pri týchto úkonoch došlo k nesprávnemu úradnému postupu premlčacia doba by začala plynúť okamihom, keď sa o ujme navrhovateľ dozvedel a tento okamih je totožný s okamihom vykonania týchto úkonov. Takto odôvodnený nárok by bol potom podľa odporcu premlčaný. Navyše poukázal na to že príkaz na domovú prehliadku bol vyjadrený formou rozhodnutia, pričom tento príkaz nikdy nebol zrušený pre nezákonnosť a preto nie je nezákonným rozhodnutím. Svoje námietky rozšíril aj vo vzťahu k úkonom právnej služby a namietol aj úkon ktorým mala byť podaná sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia dňa 10.10.2005 nakoľko túto podal navrhovateľ sám. Napokon poukázal na to, že pokiaľ navrhovateľ zobral späť sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia, tak nemá v prípade tohto obvinenia nie je splnená podmienka podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003Z.z. a z tohto dôvodu, keby aj bol daný nárok titulom prvého obvinenia tak navrhovateľ nemôže mať nárok na náhradu škody, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s druhým obvinením.

Podľa § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci
a) nezákonným rozhodnutím,
b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
d) nesprávnym úradným postupom.
Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na
a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa § 1 zákona č. 58/1969 Zb., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie (ďalej len "štátny orgán"). Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli. Tejto zodpovednosti sa nemožno zbaviť.
Podľa § 2 zákona č. 58/1969 Zb., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím majú tí, ktorí sú účastníkmi konania a boli poškodení nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto konaní.
Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., ak nejde o prípady hodné osobitného zreteľa, možno nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím priznať len vtedy, ak účastník využil možnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu odvolanie, rozklad, námietky, odpor alebo sťažnosť.
Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný.
Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má voči štátu ten, na kom bola väzba vykonaná, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené alebo ak bol spod obžaloby oslobodený.
Podľa § 5 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., právo na náhradu škody nemá ten,
a) kto si väzbu zavinil sám, najmä tým, že pokusom o útek alebo iným svojím konaním dal príčinu pre obavy, ktoré boli dôvodom väzby alebo jej predĺženia,
b) kto bol spod obžaloby oslobodený alebo proti komu bolo trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin trestne zodpovedný alebo že mu bola udelená milosť alebo že trestný čin bol amnestovaný.
Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom. Ak ide o rozhodnutie vydané v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní, ako aj v konaní pred štátnym notárstvom alebo miestnym ľudovým súdom, je ústredným orgánom Ministerstvo spravodlivosti tej republiky, na území ktorej má sídlo orgán, ktorý rozhodol v prvom stupni. Ak však ide o rozhodnutie vydané v trestnom konaní proti osobám podliehajúcim vojenskej súdnej právomoci, je týmto orgánom ústredný orgán, ktorý vykonáva správu vojenských súdov.
Podľa § 10 zákona č. 58/1969 Zb., ak ústredný orgán neuspokojí nárok poškodeného do šiestich mesiacov odo dňa podania žiadosti, môže sa poškodený domáhať priznania nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.
V uvedenej veci bolo najskôr potrebné vyriešiť otázku aplikácie právneho predpisu na daný prípad. Vzhľadom k tomu, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb.,

súd dospel k záveru, že na daný prípad je potrebné aplikovať zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. V prípade nezákonného rozhodnutia o vzatí do väzby súd dospel k záveru, že na daný prípad je potrebné aplikovať zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom
V prípade vznesenia obvinenia za nedovolené ozbrojovanie podľa § 185 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. ako aj nesprávneho úradného postupu, je potrebné aplikovať zákon č. 514/2003 Z.z., nakoľko k vydaniu uznesenia došlo za účinnosti tejto neskoršej právnej úpravy a namietaným postupom za účinnosti oboch predpisov.
Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je existencia nezákonného rozhodnutia, existencia škody a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím, za splnenia podmienky využitia riadnych opravných prostriedkov a zrušenia nezákonného rozhodnutia.
V danom prípade nárok navrhovateľa sa odvíja od uznesenia Krajského úradu justičnej polície PZ Banská Bystrica zo dňa 18.06.2003 pod sp. zn. ČVS: KÚV-94/OVEK-2001 ktorým bolo vznesené obvinenie navrhovateľovi ako obvinenému vo veci trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1Trestného zákona č. 140/1961 Zb. , od uznesenia Okresného súdu v Banskej Bystrici sp zn. Tp 57/03 zo dňa 18.6.2003, ktorým súd vzal navrhovateľa do väzby a od uznesenia Úradu boja proti organizovanej kriminalite zo dňa 26.09.2005, pod sp. zn. ČVS: PPZ-75/BOK-C-2004, ktorým bolo začaté trestné stíhanie, a ktorým bolo vznesené obvinenie navrhovateľovi ako obvinenému vo veci trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1Trestného zákona č. 140/1961 Zb.

Čo sa týka uznesenia o vznesení obvinenia, súd vychádzal z právneho názoru, že zastavenie trestného stíhania ako aj oslobodenie spod obžaloby majú rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, ak k nim došlo z určitých dôvodov, a to v podstate preto, že predpoklad o spáchaní trestného činu vyslovený v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený. V danom prípade možno vyvodiť záver, že ten, proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa ustanovení § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Uvedené právo nemá ten, kto si obvinenie zavinil sám a ten, kto bol spod obžaloby oslobodený alebo bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin zodpovedný, alebo že mu bola udelená milosť, alebo že trestný čin bol amnestovaný, čo však nie je prípad navrhovateľa. Ustanovenia § 5 ods. 2 a § 6 ods. 3 citovaného zákona vymedzujú prípady, kedy poškodený nemá právo na náhradu škody, spôsobenej rozhodnutím o väzbe a o treste, pričom tieto ustanovenia je potrebné použiť analogicky aj pre prípad vznesenia obvinenia v súlade so zásadou systematického výkladu zákonov.

Čo sa týka nezákonného rozhodnutia o väzbe, v danom prípade je nepochybné, že navrhovateľ bol vo väzbe v období od 18.06.2003 do 30.07.2003, pričom trestné stíhanie bolo zastavené, pretože je nepochybné, že skutok nespáchal navrhovateľ ako obvinený..
Z uvedeného nesporne vyplýva v súlade s vyššie citovaným zákonným ustanovením, že navrhovateľovi vznikol nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím o väzbe, pričom podmienky pre nepriznanie tohto nároku splnené neboli.
Čo sa týka nesprávneho úradného postupu, súd posúdil nárok z neho vyplývajúci ako nedôvodný. Súd pritom vychádzal z právneho názoru, že súd v občianskoprávnom konaní nie je oprávnený posúdiť a preskúmavať prípadnú nesprávnosť postupu vyšetrovateľa pri jednotlivých úkonoch v trestnom konaní a nie je oprávnený ustáliť, či v predmetnom konaní došlo k nesprávnemu postupu, ktorý navrhovateľ zároveň nijakým spôsobom nešpecifikoval.
Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovila a je konštantná v otázke, že ak došlo rozhodnutím súdu k oslobodeniu spod obžaloby a k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu, rozhodnutie o oslobodení spod obžaloby má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť (napr. najvyššieho súdu z 30. novembra 2009 sp. zn. 4 Cdo 183/2009). Rozhodujúcim kritériom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je totiž neskorší výsledok trestného stíhania. Súd na tomto základe uzatvára, že navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.); do škody treba zahrnúť náhradu trov

konania, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho obhajobou v predmetnom konaní (§ 18 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z.).

Nárok na náhradu škody uplatnený navrhovateľom vychádzal aj z nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia vo vzťahu ku skutku podľa § 185 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961Zb.

Judikatúra najvyššieho súdu Slovenskej republiky (4 MCdo 15/2009) vyslovila, že základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle cit. ustanovenia § 6 ods. 1 prvá veta uvedeného zákona je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Pre správnu interpretáciu tohto ustanovenia nestačí vychádzať len z jeho jazykového znenia, teda z doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnutné uplatniť výklad systematicky a teleologicky. Z hľadiska systematického výkladu objasňujúceho obsah právnej normy vo vzájomných súvislostiach s inými právnymi normami možno dospieť k záveru, že pokiaľ cit. ustanovenie § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. je umiestnené vo štvrtej časti označenej ako spoločné ustanovenia, prichádza do úvahy jeho praktické uplatnenie (teda zahrnutie trov konania, ktoré vznikli aj v konaní, v ktorom bola vec postúpená inému orgánu do náhrady škody) aj v prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktorej podmienky upravuje § 6 tohto zákona. Z hľadiska teleologického výkladu vychádzajúceho zo zmyslu a účelu právneho predpisu, ktorým je v prípade uvedeného zákona ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zmene) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale splnenie tejto podmienky treba vykladať extenzívne. Za ústavne konformný treba preto považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia.

Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré bolo zastavené, treba hľadať nielen v ustanovení čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým v čl. 1 ods. 1 tohto základného zákona, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prehliadnuť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktne dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo.

Z uvedeného potom vyplýva, že v konaní bola preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia, ktorým je v tomto prípade uznesenie o vznesení obvinenia navrhovateľovi, bol preukázaný vznik škody, v podobe výdavkov navrhovateľa na trovy právneho zastúpenia, ktoré navrhovateľovi vznikli v dôsledku rozhodnutia vydaného Prezídiom policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite zo dňa 26.09.2005, pod sp. zn. ČVS: PPZ-75/BOK-C-2004 a k úhrade ktorých zo strany navrhovateľa skutočne aj došlo.

Súd mal po vykonanom dokazovaní za preukázané, že návrh navrhovateľa je čiastočne dôvodný a to vo vzťahu k náhrade škody, ktorá navrhovateľovi vznikla v súvislosti s náhradou trov konania, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho obhajobou v predmetnom konaní.

Z vyšetrovacieho spisu a jednotlivých úkonov právnej služby vykonaných v konaní vedenom pod sp. zn 5T/ 154/2010 na Okresnom súde Bratislava II mal súd za preukázané, že sa jedná o nasledujúce úkony právnej služby:
prevzatie a príprava zastúpenia dňa 11.8.2003
doplnenie sťažnosti voči uzneseniu o vznesení obvinenia dňa 11.08.2003,
žiadosť o vrátenie pasu dňa 04.09.2003,
žiadosť o vrátenie pasu 29.01.2004,
žiadosť o vrátenie pasu 16.02.2005,
prevzatie a príprava zastúpenia dňa 10.10.2005,
sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia dňa 10.10.2005,
účasť na výsluchu navrhovateľa dňa 28.07.2010,
účasť na výsluchu znalca dňa 22.09.2010,
účasť na výsluchu navrhovateľa dňa 24.09.2010,
podanie odporu voči Trestnému rozkazu- odpor voči trestnému rozkazu zo dňa 26.11.2010,
účasť na hlavnom pojednávaní na Okresnom súde Bratislava II, dňa 22.01.2011- zápisnica o hlavnom pojednávaní zo dňa 22.01.2011, sp. Zn. 5T 154/2010
tak ako boli vyčíslené faktúrou č. 1411 zo dňa 06.04.2011(č.l. 11-101 spisu)

Vo vzťahu k ostatným vyúčtovaným úkonom právnej služby a to :
-doplnenie sťažnosti voči uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 11.08.2003 (doplnenie sťažnosti vyhotovené po tom ako bolo o sťažnosti už rozhodnuté),
-prevzatie a príprava zastúpenia 10.10.2005 (advokát navrhovateľa už zastupoval v trestnom konaní, došlo iba k rozšíreniu obvinenia za ďalší skutok. nedovoleného ozbrojovania)
- sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 10.10.2005 (sťažnosť podpísaná samotným navrhovateľom s dodatkom, že v lehote do 11.10.2005 bude doplnená jeho obhajcom pričom navrhovateľ ním tvrdenú skutočnosť, že sťažnosť vyhotovil jeho právny zástupca a on ju podpísal ničím nepreukázal)

neboli vykonané právnym zástupcom navrhovateľa, ale navrhovateľom samotným , resp. neboli vynaložené účelne.

Podľa ustanovenia §442 Občianskeho zákonníka sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Skutočnou škodou treba rozumieť majetkovú ujmu, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného. Ide v podstate o rozdiel v hodnote poškodeného majetku pred spôsobením škody a po spôsobení škody na majetku. Tento rozdiel v hodnote majetku treba nahradiť peňažným plnením vo forme náhrady škody. V danom prípade skutočnou škodou boli náklady navrhovateľa vzniknuté a vynaložené v spojitosti s uplatnením práva na obhajobu v danom trestnom konaní.

Vzhľadom k uvedenému súd priznal navrhovateľovi náhradu škody vo výške 996,26 Eur spočívajúcu v účelne vynaložených trovách obhajoby v trestnom konaní, ktorú navrhovateľ vynaložil v súvislosti s právnym zastúpením JUDr. Petrom Vačokom v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II, pod. sp. značkou 5T/154/2010. Vo zvyšnej časti návrh zamietol ako nedôvodný.

Súd sa nestotožnil s námietkou odporcu, že uvedený pokladničný doklad nespĺňa náležitosti takéhoto dokladu, nakoľko neobsahuje číslo, pričom uvedená skutočnosť nezakladala pre súd pochybnosti o zaplatení uvedenej sumy navrhovateľom a bola dostatočným dôkazom preukazujúcim úhradu trov obhajoby.
Rovnako sa súd nestotožnil s námietkou odporcu, že navrhovateľovi, tým, že zobral sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia späť za skutok podľa § 185 ods. 1 Trestného zákona č, 140/1961 Zb. mu nevznikol nárok na náhradu škody v zmysle zákona 514/2003 Z.z, nakoľko navrhovateľ vo vzťahu k skutku nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 zákona č. 140/1961 Zb. podal voči trestnému rozkazu odpor, ktorý je v zmysle procesného predpisu zákona č. 141/1961 Zb. riadnym opravným prostriedkom. Pre jeho prípustnosť zákon nevyžaduje, aby boli v každom štádiu trestného stíhania využité všetky riadne opravné prostriedky, voči všetkým čiastkovým rozhodnutiam. Z uvedeného dôvodu mal súd za to, že navrhovateľ splnil podmienku v zmysle § 6 ods. 2 zákona 514/2003 Z.z.
Súd sa nestotožnil s námietkami odporcu ani voči tomu, že úkony - žiadosti o vrátenie pasu z dňa 04. 09.2003, 29.01.2004.16.02.2005, nevznikli v priamej príčinnej a bezprostrednej súvislosti so vznesením obvinenia, nakoľko z odpovedí orgánov činných v trestnom konaní na tieto žiadosti jednoznačne

vyplynulo, že cestovný doklad bol navrhovateľovi zadržaný z dôvodu trestného stíhania voči nemu vedeného za skutok podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb.

Rovnako za nedôvodné považoval súd aj námietky, že nebolo preukázane, že došlo k vykonaniu úkonov právnej služby - výsluch klienta dňa 24.09.2010 a výsluch znalca dňa 22.09.2010 nakoľko z obsahu vyšetrovacieho spisu jednoznačne vyplýva, že uvedených úkonov sa právny zástupca navrhovateľa zúčastnil

Navrhovateľ si v konaní okrem náhrady materiálnej škody uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku trestného stíhania, v dôsledku väzby a to v súkromnom, profesionálnom živote ako aj z dôvodu zhoršenia zdravotného stavu.

Súd pri vyhodnotení predmetného čiastkového nároku vychádzal z výpovede navrhovateľa a zohľadnil dôkazy jednotlivo aj vo vzájomnej súvislosti.

Je treba povedať, že väzba žalobcu trvala od 18.06.2003 do 30.07.2003, pričom do 30.6.2004 bola zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú rozhodnutiami o väzbe pokrytá zákonom o zodpovednosti štátu za škodu z roku 1969, teda zák. č. 58/1969 Zb.. Osoby pozbavené svojej slobody mali proti štátu nárok na odškodnenie, ak trestné stíhanie proti nim bolo zastavené alebo boli oslobodení spod obžaloby (§ 5 ods. 1). Takéto odškodnenie však bolo vylúčené v prípade, ak dotknuté osoby boli zodpovedné za ich vlastnú väzbu, predovšetkým, ak sa pokúsili ujsť alebo inak prispeli k vzniku skutočnosti, na základe ktorých bola založená ich väzba.

Podľa § 18 ods. 1 bol štát zodpovedný za škodu spôsobenú plnením úloh štátnych orgánov vyplývajúcim z nesprávneho úradného postupu osôb, ktoré tieto úlohy plnili. Odškodnenie za škodu bolo možné priznať len vtedy, ak žalobca preukázal, že utrpel škodu v dôsledku nesprávneho úradného postupu štátnych orgánov, vyčíslil jej výšku a preukázal, že existuje príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Zákon o zodpovednosti štátu za škodu z roku 1969 bol tradične interpretovaný a aplikovaný tak, že neumožňoval priznanie odškodnenia z titulu nemajetkovej ujmy s výnimkou odškodnenia na zdraví jednotlivca. Najvyšší súd SR v rozsudku z 31.5.2007 sp. zn. 4Cdo 177/2005 o žalobe na náhradu škody podľa zákona o zodpovednosti štátu za škodu z roku 1969 vyslovil názor, že ani tento zákon, ani žaloba na ochranu osobnosti neposkytovali právny základ na priznanie odškodnenia z titulu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonnou väzbou, avšak zákon o zodpovednosti štátu za škodu z roku 1969 mal byť interpretovaný v súhrne s článkom 5 ods. 5 Dohovoru, ktorý predpokladal odškodnenie za nemajetkovú ujmu a ktorý mal podľa čl. 154c ods. 1 Ústavy SR prednosť pred znením zákona. Vzhľadom na to, že rozhodujúce udalosti v danom prípade sa udiali pred 1.7.2004 bolo treba aplikovať zákon o zodpovednosti štátu za škodu z roku 1969 a nie zákon o zodpovednosti štátu za škodu z roku 2003. So zreteľom však na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vo veci 4Cdo 177/2005 však treba vychádzať z toho, že zákon o zodpovednosti štátu za škodu z roku 1969 mal byť interpretovaný v súlade s čl. 5 ods. 5 Dohovoru, ktorý predpokladá odškodnenie za nemajetkovú ujmu a ktorý má podľa čl. 154c ods. 1 Ústavy SR prednosť pred znením zákona.

Z tohto hľadiska súd považuje za správne, ak prizná náhradu nemajetkovej ujmy. Pokiaľ ide o výšku tejto nemajetkovej ujmy, súd má za to v zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva, je v danom prípade rozhodujúcim kritériom pre posúdenie výšky nemajetkovej ujmy je kritériom ako je uvedené v čl. 5 Dohovoru, tzn. že predmetom odškodnenia je to, že fyzická osoba sa stala obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku. V zmysle čl. 5 Dohovoru sa má odškodniť len to, že došlo k pozbaveniu slobody u žalobcu v rozpore s ustanoveniami čl. 5 Dohovoru, tzn. to, že sa stal obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku. To, že tomu tak bolo nasvedčuje uznesenie Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 28.05.2010, č.k. VII/I Gv 247/09-541, podľa ktorého bolo voči navrhovateľovi zastavené trestné stíhanie pre skutok podľa § 1 85a ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. z dôvodu, že skutok nespáchal obvinený. Súd pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy zobral do úvahy okolnosti, ktoré bezprostredne predchádzali vzatiu navrhovateľa do väzby ako aj ich dopad na psychický stav navrhovateľa v bezprostrednom období po nich. Navrhovateľ bol vzatý do väzby v bezprostredne po tom, ako bola u neho vykonaná domová prehliadka, ktorá u navrhovateľa zanechala v bezprostrednom období po jej vykonaní nepochybne traumatizujúci zážitok, nakoľko súdu je z rozhodovacej činnosti známy spôsob vykonávania domových prehliadok, majúci za cieľ ich účinnosť. Súd rovnako pri stanovení

jej výšky prihliadol na dobu trvania väzby a z tohto pohľadu potom súd mal za to, že za 43dní väzby mu patrí náhrada vo výške 30,- eur denne, čo zodpovedá sume 1290,- eur. Súd pri stanovení sumy 30 eur vychádzal z ustálenej súdnej praxe v tom čase, ktorá výšku nemajetkovej ujmy odvíjala od jednej tridsatiny priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR (čo sa následne premietlo aj do právnej úpavy). Sumu 30eur za deň väzby súd považoval za primeranú s ohľadom na závažnosť vzniknutej ujmy, jej intenzitu, rozsah a jej ohlas .

V konaní nebolo preukázané, že v danom prípade by išlo o tak citeľný zásah do práva navrhovateľa na jeho česť, dôstojnosť, súkromný život ako to tvrdil navrhovateľ a rovnako nebolo preukázané, že trestné stíhanie malo nepriaznivé dôsledky na jeho ďalšie pracovné uplatnenie.

Súd má za to, že trestné stíhanie navrhovateľa nebolo zásahom do jeho rodinného a spoločenského života, s priamym dopadom na jeho najbližších v takej intenzite ako udával navrhovateľ.

Preto v časti uplatnenej nemajetkovej ujmy vo zvyšku súd žalobný návrh ako nedôvodný zamietol, nakoľko mal za to, že navrhovateľ v konaní dostatočným spôsobom nepreukázal nim uvádzaný vplyv trestného stíhania tak ako to dôvodil vo svojom návrhu a svojej výpovedi.

Podľa názoru súdu navrhovateľ počas konania nepreukázal, že by bola znížená jeho dôstojnosť alebo vážnosť v spoločnosti ani to, že k zhoršeniu jeho zdravotného stavu došlo v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím orgánu štátu. Navrhovateľ v danom období nebol pracovne činný, z ostatného zamestnania odišiel na vlastnú žiadosť, aby sa staral matku. Samotný navrhovateľ ani nepreukázal, že bol vyvíjal podnikateľskú činnosť, ktorej stratu žiadal zohľadniť pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy, nakoľko vo svojej výpovedi uviedol, že bol zamestnancom Úradu vlády SR a o výkone podnikania sa vôbec nezmienil. Naviac v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal dopad trestného stíhania na zhoršenie jeho zdravotného stavu a nijakým spôsobom ani nepreukázal dopad trestného stíhania na jeho súkromný život a rodinné vzťahy.

V danej veci súd udáva, že nie je postačujúce jednotlivé veci len tvrdiť, ale je nevyhnutné ich aj preukázať pričom nie je postačujúci len samotný subjektívny pocit navrhovateľa ohľadom závažnosti následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení.

Navrhovateľ počas konania nijakým iným spôsobom okrem svojej výpovede, ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, nepreukazoval, od výsluchu svedkov, ktorých účasť mal na preukázanie tvrdenej ujmy zabezpečiť, upustil a výslovne prostredníctvom svojho zástupcu uviedol, že na výsluchu svedkov netrvá a požaduje rozhodnúť na základe ním uvedených skutočností.

O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia §151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, tak, že o trovách konania rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote do 15 dní od jeho doručenia na Okresný súd Bratislava I, písomne, v dvoch vyhotoveniach.
V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podľa § 42 ods. 3 O. s. p. uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti rozsudku možno odôvodniť len dôvodmi uvedenými v § 205, ods. 2 O. s. p. Podľa § 205 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že
a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
V prípade, že účastník svoju povinnosť uloženú týmto rozhodnutím po nadobudnutí právoplatnosti nesplní dobrovoľne, môže byť podaný návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.

V Bratislave dňa 21.07.2015

Mgr. Jana Janics Bajánková
sudkyňa